

Viața și acatistul
Sfintei Mucenițe

SOFIA

și ale celor
trei fiice ale sale:
Pístis, Elpís și Agapi

editura
Σοφία

București

Condacul Sfintei Mucenițe Sofia și al fiicelor sale: Pístis, Elpís și Agapi

Sfințitele ramuri ale Cinstitei Sofia: Sfintele Pístis, Elpís și Agapi, cu darul au arătat că înțelepciunea elinilor este nebunie. Și prin nevoințe arătându-se biruitoare, s-au încununat cu cununa nepieritoare, de la Stăpânul tuturor, Hristos.

Cuprins

Viața Sfintelor Mucenițe Pístis, Elpís, Agapi și a maicii lor, Sofia (+137).....	5
Acatistul Sfintei Mucenițe Sofia și al celor trei fiice ale sale: Pístis, Elpís și Agapi	45
Rugăciunea întâi.....	88
Rugăciunea a doua.....	89
Rugăciunea a treia	91
Troparul Sfintei Mucenițe Sofia și al fiicelor sale: Pístis, Elpís și Agapi.	93
Condacul Sfintei Mucenițe Sofia și al fiicelor sale: Pístis, Elpís și Agapi.	94

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Viața și acatistul Sfintei Mucenițe Sofia și ale celor trei fiice
ale sale: Pistis, Elpis și Agapi – București: Editura Sophia,
2018

ISBN 978-973-136-641-8

VIAȚA SFINTELOR MUCENIȚE PÍSTIS, ELPÍS, AGAPI ȘI A MAICII LOR, SOFIA (+137)

Pe timpul împărăției lui Adrian (117-138), răucredinciosul împărat al romanilor, era în Roma o văduvă de neam italian, anume Sofia, al cărei nume se tâlcuiește „înțelepciune”. Aceasta, după numele său, petrecea viața în credință creștinească și cu înțelepciune. O astfel

de înțelepciune o laudă și Apostolul Iacov când zice: „Înțelepciunea cea de sus întâi este curată, apoi pașnică, îngăduitoare, ascultătoare, plină de milă și de roade bune...” (3, 17). Această înțeleaptă Sofia, când trăia în însoțire legiuită, a născut trei fiice, cărora le-a pus numele celor trei virtuți evanghelice: pe cea dintâi a numit-o Pîstis (Credința), pe a doua Elpîs (Nădejdea), pe a treia Agapi (Dragostea). Că ce altceva avea să nască înțelepciunea cea creștinească, dacă nu bunătățile cele plăcute lui Dumnezeu?

Imediat după nașterea acestor trei fiice a rămas văduvă și viețuia cu dreaptă credință, plăcând lui Dumnezeu, îndeletnicindu-se cu rugăciunea, cu postul și cu mi-

lostenia, fiind înconjurată de cele trei fiice ale sale. Pe acestea le creștea într-o astfel de învățătură, încât numai o mamă așa de înțeleaptă ar fi putut să le dea, că, purtând numele marilor virtuți, nu trebuia mai mult decât să le deprindă pe fiecare dintre ele cu practica virtuții al cărei nume îl purta, ceea ce s-a și făcut.

Crescând ele cu anii, creșteau într-însele și bunătățile; și au învățat bine cărțile prorocilor și ale apostolilor, s-au deprins cu cuvintele învățăturilor, nevoindu-se la citire, la rugăciune și la osteneli casnice, supunându-se sfintei și de Dumnezeu înțelepțitei lor mame, sporind și înaintând de la o faptă bună la alta și mai bună, suindu-se din

ce în ce mai sus pe treptele scării morale.

Atunci toți și-au întors ochii spre ele pentru frumusețea lor cea prea-mare și pentru buna lor înțelegere desăvârșită, că străbătuse vestea prin tot Imperiul Roman despre frumusețea lor care covârșea toată mintea, izvorând din înțelepciune. Auzind despre aceasta, Antioh eparhul dorea să le vadă pe ele și, văzându-le, s-a înștiințat că sunt creștine, pentru că nu-și tăiau credința lor în Hristos, nu se îndoiau în nădejdea lor spre Hristos și nici nu-și împuținau dragostea lor cea către Hristos. Ba încă mai luminos măreau înaintea tuturor pe Hristos, iar de idolii cei de Dumnezeu urâți se îngrețosau.

Acestea toate le-a spus Antioh împăratului Eliu Adrian, iar el îndată a trimis slugile ca să le cheme la sine.

Deci, mergând slugile la casa Sofiei, au aflat-o pe ea îndeletnicindu-se cu învățătura fiicelor sale; și au chemat-o împreună cu fiicele ei la împărat. Iar ele, cunoscând pricina chemării lor, toate se așezară la rugăciune, zicând: „Tu, Dumnezeule Atotputernice, rânduiește pentru noi după sfântă voia Ta și nu ne lăsa pe noi, ci ne dă nouă ajutorul Tău cel sfânt, ca să nu se înfricoșeze inima noastră de prigonitorul cel mândru, să nu ne temem de muncile lui cele înfricoșate, să nu ne spăimântăm de moartea cea amară și să nu ne rupă pe noi cu

nimic de la Tine, Dumnezeuul nostru!" Și după rugăciune, închinându-se lui Dumnezeu, au ieșit toate patru, maica cu fiicele, luându-se de mâini ca o cunună împletită. Și mergeau, căutând adeseori spre cer cu suspinuri și cu rugăciune de taină, încredințându-se ajutorului Celui Ce a poruncit „să nu ne temem de cei ceucid trupul, căci sufletul nu pot să-l ucidă”.

Apoi, ajungând la palatele împărătești, s-au însemnat cu semnul crucii, zicând: „Ajută-ne nouă, Dumnezeule, Mântuitorul nostru, pentru mărirea numelui Tău cel sfânt!” Și au stat înaintea împăratului ce ședea pe scaun în mândria sa și, văzându-l, i-au dat cinstea cea cuviincioasă. Și ședeau ca și

cum erau chemate la un ospăț; au venit cu bucurie la cercetare pentru Domnul lor, fără nici o temere, cu fețele luminoase, cu inimile îmbărbătate și cu ochii veseli privind spre toți.

Văzând împăratul fețele lor cinstite, luminate și neînfricoșate, a întrebat pe maică de neam, de nume și de credință. Iar ea, înțeleaptă fiind, cu pricepere răspundea, încât toți cei ce auzeau se mirau de o înțelepciune ca aceea a ei. Pomenind puțin de neamul și de numele său, a început a grăi pentru Acela, pe «al Căruineam cine-l va spune» și la al Căruineume toți sunt datori să se închine. Și mărturisirea credința sa în Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, și roabă se nu-

mea Aceluia și în numele Lui se lăuda. „Acesta – zicea – îmi este numele cel cinstit, în care mă laud că sunt creștină.” Încă a spus că și pe fiicele sale le-a logodit lui Hristos, ca să păzească curăția lor neîntinată nestrăciutului Mire, Fiul lui Dumnezeu.

Văzând împăratul pe această femeie înțeleaptă și nevrând atunci să zăbovească cu dânsa la vorbă multă și să facă judecată, a amânat-o pe altă dată. Iar acum le trimise pe toate patru la o femeie de neam bun, anume Paladia, încredințându-i-le să le păzească și a treia zi să le aducă pe ele la judecată.

Atunci maica, petrecând în casa Paladiei și având vreme de ajuns pentru învățătura fiicelor sale, le

încuraja pe ele ziua și noaptea și, învățându-le cu cuvinte de Dumnezeu insuflate, le zicea: „Fiicele mele iubite! Acum este vremea nevoinței voastre, acum a sosit ziua ca să vă faceți mirese Mirelui vostru Celui fără de moarte, ca după numele vostru să vă arătați către Dânsul credința voastră cea tare, nădejdea cea neîndoită și dragostea cea nefățarnică, care niciodată nu cade! Acum a venit ceasul veseliei voastre, ca să vă încununăți prin cununa mucenicească cu preaiubit Mirele vostru și cu Dânsul în camera Lui prealuminoasă să intrați, în glas de bucurie.

Fiicele mele, să nu vă cruțați trupurile voastre cele tinere pentru cinstea lui Hristos, să nu je-